

или лѣвата такава. Разглеждайки внимателно причинитѣ за това явление съ луната, презъ различнитѣ времена на пълната ѝ обиколка около земята, ще видимъ, че при първия случай разгледанъ по-горе, слънцето се е намирало въ дѣсно на луната или къмъ нейната освѣтена страна, а при втория случай — къмъ лѣво отъ нея, но пакъ къмъ освѣтената ѝ страна, която въ този случай е лѣвата.

Отъ това наблюдение следва да се извади заключението, че луната получава всичката своя свѣтлина отъ нашето дневно свѣтило — слънцето.

За нещастие, обаче, отражателната способностъ на Луната, или както се казва на астрономически езикъ — нейното **алbedo** — е много ниско и свѣтлината, която тя отправя къмъ насъ е само една малка частъ отъ тази, която сама получава. Малката отражателна способностъ се дължи най-вече на липсата на атмосфера и следователно, на облаци*). Ако **албедото** на луната бѣше толкова голѣмо, колкото е това на Венера, напимѣръ, ние бихме се радвали на петъ пѣти по-свѣтли нощи, отколкото сега при пълнолунието. Съ други думи казано, презъ време на пълнолуние ние бихме имали една мека и приятна свѣтлина, на която съвсемъ свободно би могло да се чете.

Въ сжщностъ свѣтлината, която Луната при пълнолуние ни изпраща сега, е равна на една петстотинъ хилядна частъ ($\frac{1}{500 \cdot 00}$) отъ тази, която получаваме направо отъ слънцето.

Правени сж опити да се долови, дали Луната не изпраща нѣкаква топлина до насъ и е установено, че това действително става, но че тази топлина е толкова малка, та едва се долавя отъ усъвършен-

*) Подържниците на твърдението, че на луната има атмосфера, отдаватъ малката отражателна способностъ на безводието на нашия спжтникъ.